

Pułkownik

dr n. med. Jerzy Franciszek Lesisz

Listopad - miesiąc rozpoczynający się Świętem Zmarłych zmusza do refleksji i przypomnienia sobie o Tych, którzy już odeszli, ale cały czas żyją w naszej pamięci. W roku bieżącym mija 65 lat od uwięzienia i osadzenia w obozach jenieckich na terenie Związku Radzieckiego Oficerów Wojska Polskiego oraz Funkcjonariuszy Polskiej Policji Państwowej, którzy wiosną 1940 roku zamordowani zostali przez NKWD w Katyniu, Ostaszkowie, Starobielsku i innych nieznanymi miejscach straceń. Wśród ofiar zbrodni NKWD znajdowali się Oficerowie Wojska Polskiego, którzy w swym życiu w różny sposób związani byli z Ciechocinkiem. Godzi się więc ukazać, kim byli ci oficerowie, a jednocześnie przywracać ich naszej pamięci i ocalać od zapomnienia.

Zamieszczamy przygotowany przez Pana Stanisława Zajęca tekst opisujący drogę życiową pułkownika Jerzego Franciszka Lesisza.

„Ppłk Jerzy Lesisz Kierownik Referatu Spraw Wojskowych należy do wybitnych oficerów służb zdrowia, zasłużonych na polu organizacji administracji służby zdrowia, zwłaszcza w dziedzinie lotnictwa sanitarnego. Wszechstronnie wykształcony, oddaje bardzo cenne usługi swą pracą przekraczającą zakres normalnych obowiązków służbowych”

Tak ocenił w 1931 roku Szef Departamentu Zdrowia Ministerstwa Spraw Wojskowych gen.bryg. Stanisław Rauppert podpułkownika Jerzego Lesisza, w 1939 roku jeńca sowieckiego obozu w Kozielsku, a następnie w Starobielsku, zamordowanego wiosną 1940 roku przez NKWD w Charkowie.

Jerzy Lesisz, syn Józefa i Anto-

niny, urodził się w dniu 29 listopada 1890 roku w Piotrkowie Trybunalskim. tu w rodzinnym mieście kończy szkołę powszechną, po czym rozpoczyna naukę w miejscowym gimnazjum, z którego za działalność opozycyjną-udział w strajku szkolnym - wydalony zostaje w czwartym roku nauki. Ostatecznie kończy naukę w gimnazjum prywatnym w 1908 roku.

W 1909 roku rozpoczyna studia medyczne w Krakowie na Uniwersytecie Jagiellońskim, a następnie po dwóch latach kontynuuje je na Uniwersytecie Moskiewskim, które kończy w 1917 roku uzyskując dyplom lekarza medycyny.

Po ukończeniu studiów w tym samym roku wcielony zostaje do służby w armii rosyjskiej, gdzie w rosyjskiej dywizji organizuje na bazie pełniących w niej służbę Polaków kompanię polską. W październiku 1917 roku zostaje członkiem Komitetu Związku Wojskowych Polskich w Moskwie. Praca i działalność jego w tym Komitecie to przejście około 100 Polaków z dywizji rosyjskiej do dywizji polskiej. Tu jest jednocześnie delegatem dywizyjnego komitetu Związku Wojskowych Polskich na zjeździe w Kijowie, gdzie ustalono ideowe zasady tworzenia formacji polskich w Rosji. Prowadzi bardzo aktywną pracę i działalność oświatową w 2. Dywizji Polskiej w Zubcowie.

W listopadzie 1917 roku zostaje lekarzem, a następnie starszym lekarzem w 6. pułku strzelców, a od lutego 1918 roku jest starszym lekarzem w 5. pułku strzelców. Wiosną 1918 roku zostaje komendantem pociągu sanitarnego, a w maju tegoż roku zostaje naczelnym lekarzem 1. Korpusu Polskiego w Rosji. Latem 1918 roku przedostaje się do Warszawy i zgłasza się ochotniczo do odradzającego się Wojska Polskiego otrzymując w listopadzie tegoż roku przydział do I. Brygady w Ostrowi - Łomży.

W latach 1919-1921 jest komendantem pociągu infekcyjnego nr 8 i przez cały ten okres przebywa na froncie wojny polsko-sowieckiej, po zakończeniu której w 1921 roku zostaje Kierownikiem Referatu w Departamencie Zdrowia Ministerstwa Spraw Wojskowych. Okres jego pracy na tym stanowisku tak oto oceniony został przez jego przełożonych w opinii służbowej:

„Inteligencja duża, wielostronne obszerne wiadomości, logiczny i konsekwentny, duży zasób wiedzy z zagadnień służby zdrowia. Ze względu na swe obszerne wiadomości z dziedziny wojskowej służby zdrowia, zamiłowania i uzdolnienia do pracy sztabowej jak również w kierowaniu administracją może być wykorzystany w wojskowych zakładach sanitarno -lecniczych”.

Zgodnie z tą oceną jego pracy wiosną 1933 rokuznaczony zostaje na stanowisko Komendanta Szpitala Wojskowego - Sezonowego w Ciechocinku. Było to faktycznie Sanatorium, w którym sezon leczniczy

trwał od maja do października, a nadto istniał ścisły sezon leczniczy - zimowy. (Obecny 22. Wojskowy Szpital Uzdrawiskowo-Rehabilitacyjny, potocznie zwany sanatorium wojskowym).

Kierując tym zakładem, w trudnych jego warunkach lokalowych (kilka baraków i dwa budynki murowane, w tym obecna „Warszawianka”) pułkownik Lesisz osiągał bardzo dobre rezultaty, co potwierdza w swym raporcie kontrolująca ten szpital komisja Dowództwa Okręgu Korpusu VII w Toruniu z jego dowódcą gen. bryg. Wiktorem Thomme w swym raporcie pokontrolnym z dnia 14 czerwca 1935 roku, w którym pisze między innymi:

„Wszystkie stwierdzone w czasie kontroli szpitala-sanatorium w Ciechocinku - dodatnie strony należy przypisać staraniom i dużej zapobiegliwości Komendanta Szpitala ppłk. dr Jerzego Lesisza”.

Przez pięć lat ppłk Lesisz związany był z Ciechocinkiem. Wysoko oceniana jest jego współpraca z miejscowymi władzami, szczególnie w zakresie niesienia pomocy miejscowej ludności. Był w Ciechocinku wysoko ceniony i lubiany. Na tym stanowisku awansował w 1935 roku na pułkownika.

W 1937 roku zostaje szefem sanitarnym rezerwy personelu Inspektoratu Saperskiego Ministerstwa Spraw Wojskowych, a pracę jego na tym stanowisku Inspektor Saperów gen. Dąbkowski tak oto ocenił:

„Bardzo dobrze zorganizował służbę sanitarną w kierownictwach robót. W ciągu 2 lat w trudnych warunkach bardzo dobrze wykonywał swoje zadania. Oficer zapobiegliwy i sumienny.”

Za sumienną służbę w okresie dwóch wojen oraz pokojową pracę otrzymał między innymi następujące odznaczenia: Order Świętego Stanisława, Medal

Interaliie, Medal za Wojnę 1919/21, Krzyż Niepodległości, Krzyż Walecznych i Medal za Długoletnią Służbę Wojskową.

W sierpniu 1939 roku, w czasie realizacji w Wojsku Polskim planów mobilizacyjnych naznaczony zostaje na kierownika zespołu kadry zapasowej dla szpitali polowych Armii „Pomorze”. Po 17 września 1939 roku w czasie działań bojowych będąc na wschodnich terenach Polski, które zajęła Armia Czerwona, zabrany został do sowieckiej niewoli i osadzony w obozie jenieckim w Kozielsku, skąd po kilku tygodniach przewieziony zostaje do obozu jenieckiego w Starobielsku.

Wiosną 1940 roku zamordowany został przez NKWD w Charkowie i tam pochowany (przedmieście Charkowa - Pietichatki). Nazwisko jego figuruje na wykazie NKWD jeńców - oficerów polskich obozu w Starobielsku pod pozycją 1882.

Stanisław Zajac

Akredytowana przy Polskim Towarzystwie Ultrasonograficznym z siedzibą w Warszawie
PRACOWNIA ULTRASONOGRAFICZNA - Sanatorium PUC „ZACHĘTA”, ul. Kościuszki 14

DIAGNOSTYKA PRZEPŁYWÓW NACZYNIOWYCH COLOR-DOPPLER

NACZYŃ TĘTNICZYCH I ŻYLNICH KOŃCZYN DOLNYCH

- diagnostyka przewlekłej niewydolności żyłnej (żylaki)
- diagnostyka przewlekłego niedokrwienia kończyn dolnych (m.in. miażdżycy, cukrzycy)

NACZYŃ DOMÓZGOWYCH - tętnice szyjne i kręgowe SONOMAMMOGRAFIA - USG SUTKA

DIAGNOSTYKA USG JAMY BRZUSZNEJ I TARCZYCY

REJESTRACJA: TEL. 0 601 93 03 09

Służymy specjalistyczną poradą w zakresie nowoczesnych (również nieoperacyjnych) metod leczenia
ŻYŁAKÓW KOŃCZYN DOLNYCH oraz PRZEPUKLIN

TARGON

PALAC ZDROWIA, ODNOWY BIOLOGICZNEJ I URODY

Zaprasza do swoich apartamentów, restauracji i drinkbaru.

**Zapraszamy również na wieczorki taneczne
w godzinach 18.30 - 22.00 w soboty do godz. 23.00**

87-720 Ciechocinek, ul. Raczyńskich 6, tel. (054) 416 60 00, fax (054) 416 60 40
info. 0 801 800 121, www.targon.pl, e-mail:biuro@targon.pl